

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja

2010. OKTÓBER

XIX. ÉVF. 4. (131.) SZÁM

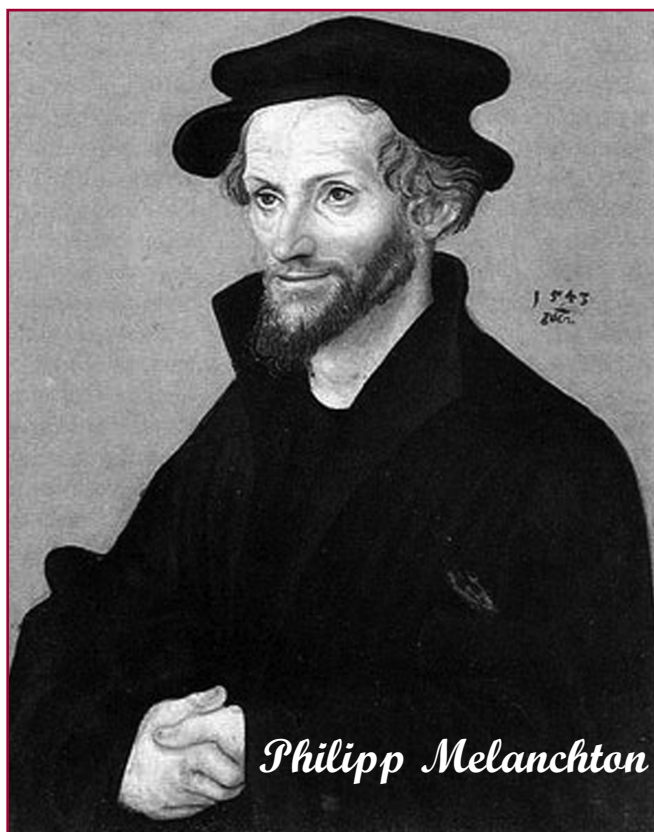
Van lehetőség a változásra!

Reform. Sokat hangoztatott fogalom. De hol keressük? A konyhában, esetleg a politikában? Az életnek eme fontos területeiről valószínűleg már mindnyájunknak van keserű tapasztalata. A reformkönyha mint életfilozófia elhomályosíthatja az élet fontosabb mozzanatait, míg a politikai reformokról leginkább csak hallani lehetett egy időben. Reform az egyházban? Egyesek szerint a reformációt egyszerűen egyének és közösségek jól felfogott gazdasági érdeke vitte előre. A tőke szeretete. Nos, ha az imént felhozott példák jelentik a reformot, akkor inkább ne is foglalkozzunk vele! Sőt! Emeljük fel hangunkat ellene!

Valóban erről lenne szó? Miközben valóságosan léteznek visszaélések a reformmal kapcsolatban, azt tapasztaljuk, hogy sok ember vágyik változásra – elsősorban a saját életében. Emlékezzünk az újévi fogadalmak sokaságára! Annyi van belőlük, hogy Dunát lehetne velük rekeszteni. Ezek többsége pedig komoly változásokat fogalmaz meg. „Ebben az évben leadok 10 kilót” vagy éppen „felszedek 10 kilót”. „Hetente kétszer futok, hogy jobban karban tudjam tartani a koleszterinszintemet.” „Oda fogok figyelni a feleségemre és a gyermekeimre.” S mi az eredmény? Az a gyanúm, túl kevés a sikerélmény. Éppen az ember efféle vergődése bizonyítja, mennyire vágyunk igazi változásra. A reformáció egyik üzenete pedig éppen ebben áll: van lehetőség a változásra!

Az 1517. október 31-én útjának induló eseményfolyamatra mi – protestánsok között – baptisták is sokszor kihúzott gerinccel emlékezzünk. Jusson eszünkbe, hogy nem ez volt ez első mélyreható változás az Egyház életében, és nem is az utolsó! Különben is. Mit sem ér ünneplésünk, ha mi magunk nem vagyunk nyitottak a változásra. A változás alapja pedig Isten kijelentése, a Szentírás, a „Sola Scriptura”. Sok-sok évszázaddal ezelőtt Jósias, Júda királya rendezi saját és népe bűneit Istennel. Mindez történik „csak” azért, mert megtalálják a templom felújítása során a törvénykönyvet, és komolyan veszik annak tartalmát.

(folytatás a következő oldalon)

Philipp Melancthon

Philipp Melancthonra (1497–1560), a reformáció jeles teológusára, Luther Márton közvetlen munkatársára emlékezik a protestáns világ 2010-ben, a tiszteletére elnevezett Melancthon-évben, halálának négy-százötvenedik évfordulóján. Luther volt a reformáció motorja, Melancthon pedig precíz alaposággal fogalmazta meg és rendszerezte a biblikus hit tételeit az Agostai hitvallásban. Melancthon volt Luther legfontosabb munkatársa a Biblia német nyelvre fordításában is, mivel kiválóan beszélt héberül, görögül és latinul. A krónika azonban azt is feljegyezte róla, hogy felvilágosult biblikus hitvallása ellenére teológiailag is támogatta az újrakeresztelő anabaptisták brutális üldözését, megkínzását és kivégzését. Emiatt az Lutheránus Világszövetség júliusban tartott stuttgarti világgyűlésén határozatban fejezte ki mély sajnálatát, nyíltan, bűnként vallva meg ezeket a súlyos vétkeket. Megbánásukat és sajnálatukat fejezték ki az anabaptisták mai utódai, a mennoniták, a baptisták és más evangéliumi egyházak tagjai felé.

M.N.L.

(folytatás a címloldalról)

A középkorban Luther megértett valamit Isten kijelentéséből. Az Igéhez való ragaszkodásból fakadó tette gyökeres változást hozott a hagyományokban halódó egyház életébe. Az ő későbbi munkatársáról, Melanchton Fülöpről pedig a következőt olvashatjuk: „Mikor Reuchlin megajándékozta Erasmus újtestamentumával, a Bibliát mindenkor magával hordozta, sokszor látták, hogy a templomban nagyobb könyvet forgatott, mint az imádságoskönyvek szoktak lenni. Elkezdtek háta mögött suttogni: miféle istentelen ember lehet ez, ki az Isten házában is világi tudományokkal foglalkozik. Nem is gyanították, hogy ez a könyv a Biblia.” Ez Melanchton életének egyik gyerekkori mozzanata. Hadd kérdezzem most magunktól: mi hogy állunk a bibliaolvasással? Az 1500-as években sokkal nehezebb volt hozzáférni a Szentíráshoz. Ma olvashatjuk könyvből, számítógépről, mobiltelefonról vagy éppen hallgathatjuk mp3-lejátszón. Mégis, mintha az igeolvasás hiányából fakadó fásultság lenne a legfőbb akadály annak, hogy változzunk. Márpedig egy hívő sem mondhatja, hogy ő már elérte a tökéletes állapotot. Emlékezzünk Pál apostolra! Ő Istennek nem akármilyen szolgálója. Mégis, a Thesszalónikai levélben felül kell bírálnia eddigi teológiai állásfoglalását a halottak feltámadására vonatkozóan. Ha ő ezt alázattal meg tudta tenni, akkor mi hogyan tehetnénk? Álljon előttünk az apostol szava: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek, és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” Mindennap!

Szólláth Imre Rudolf

Nyári örömeim

Egyházzenei Tanfolyam

Szebbnél szebb kórusműveket énekeltünk és elaggott korom ellenére elfogadtak. Sokat tanultam, bár messze nem érem el a fiatalok szintjét. Mégis a legfontosabb az öröm, amit az Istennek való együtt zenélés adott. Két kottát egész nyáron magamnál hordtam, és amikor tehettem, énekelttem is. (A kempingbeli szomszédok nagyon udvarias emberek voltak, sosem szakítottak félbe.)

Egyik csütörtökön a karzaton ott ült Filemon Krisztina és Naomi. Naomi, akiről egy éve annyit tudtunk, hogy nagyon beteg. A szüleiről is tudtunk persze: küzdenek teljes lényükkel. Sokan sokan imádkoztunk értük, és most itt ült köztünk egészségesen: az Atya csodájaként.

(folytatás az 5. oldalon)

Dobos Péter versei

Kis őszi levél

Elvetett magától a fa,
... magasból szálltál alá
egészen a földre, a porba.
Életet leheltek pórused,
magadba szívtad az ártó gázokat –
most megtaposnak, leköpnék,
elnyel a föld ...
Kétezer éves történetet idézel.
Ne sírj!
Feltámadunk!

Tudom, Uram!

Tudom, Uram: bátrabban kellene –
hogy már nem kell a „de”
mondatom közepére,
mikor imádkozom.
Tudom.

Mégis, életem szavaiban is
a mindig megtorpanás,
ha felém oson egy vélt
vagy igazi Júdás
az olajfák között.

Péter is csak háromszor, Uram,
többé ő sem tette.
Miért? Még nem tudom,
de hiszem, s akarom:
többé soha! Én se!

Ó, hányszor

Ó, hányszor elárulom,
hányszor megtagadom nevedet
boldogtalanok Messiása,
számkivetettek Vigasztalója, Uram?!
Hányszor bújok előled,
s hallom a hangod mégis:
Vedd a kereszted,
s úgy kövess engem,
Ne félj?!

PÁSZTORLEVÉL

Reformáció a gyülekezetben...

Kedves Testvéreim!

Amint előre hirdettem is a gyülekezetben, ebben az évben is megtartottuk a reformációi imahetet. A témánk ez volt: „Deformáció után szükséges a reformáció!” Az újpesti protestánsok mellett – akikkel együtt imádkozunk – vajon mit jelent ez nekünk, újpesti baptistáknak? Mit üzen az Úr az Újpesti Baptista Gyülekezetnek?

Nagy kísértése volt Isten népének a történelem évszázadai során, hogy Istentől várja a változást, és torzult állapotával hancegve megmondja, milyen módon változzék ő. A hamis próféták saját gondolataik, álszent ígéreteik megvalósítását várták el Istentől. A középkori egyház saját ötleteinek támogatását követelte Istentől. Majd mi megmondjuk, hogy mit mondhat, tehet Isten, és azt is csak a nekünk befizetett pénzért cserébe tesszük. A legújabbkor némely közössége is merészen így gondolkozik: „Mi majd kitaláljuk, megszervezzük, megígérjük, a Szentléleké csak a megvalósítás felelőssége...”

Pedig az Úr adta a Földet, és minden rajta lévő az embernek, az Úr adta az ígéretet, az Úr adta a törvényt, az Úr adta a prófétákat, az Úr adta Egy született Fiát, az Úr ad üdvösséget, örök életet, az Úr lesz az ítélobíró! Ő minden mindenkben.

Deformálódott természetünk nehezen érti meg, hogy ő az Úr, mi pedig hálások lehetnénk, hogy megtúr a közelében. Jézus Krisztus ehelyett saját életét is odaadta értünk, és így a barátai lehetünk, sőt vére által megváltottként Isten gyermekeinek neveznek minket, és benne van a Bibliában, hogy azok is vagyunk.

Sokszor, sokakat kísért a gondolat, hogy változni, változtatni kellene. Megújítani az imaház berendezését, átalakítani az istentisztelet rendjét, az időpontokat megváltoztatni, a szervezeteket átformálni, hogy minden más legyen. Jókora reformjaink következtében csak néznénk, hogy mennyire összekuszálódott minden.

Pedig a jó reformokra szükség van.

Szükség lenne reformokra a vasárnapi iskolások között. Még hitelesebben szólnunk nekik Jézusról, és az egész gyülekezetnek felelősséggel élni gyermekeink elé a hitet. Mert hiszen ők nem „csupán” gyerekek, hanem emberek, akikért Krisztus meghalt. A jövő felnőttjei. Életpéldánk megélésének reformja a jövő számára lehetne magvetés.

Reformáció az ifjak között. Amikor okos fiatalok sok mindent jobban tudnak, néha még Istennél is, akkor a reform azt jelentené, hogy odaalázkodnak, bocsánatért jönnek az Úrhoz, és a helyükre kerülnek Isten gyermekeiként. Vissza az Igéhez. Vissza

Krisztushoz! És ismeretüket az Úr ügyének szolgálatába állíthatják.

A felnőtt korosztály megszokta, hogy döntéseket kell hoznia, és azt sokszor mások figyelmen kívül hagyásával is megtehetik. Vezetők, akik kitalálhatják mások feladatait. Reformálódásunk során rá kell jönnünk arra, hogy igazi vezetőnk, az Úr nélkül semmit nem tehetünk jól. Elrontjuk, tönkretesszük, összekuszáljuk. Csak az ő gondolatai a jók, az ő döntései érvényesek, követhetőek, megcselekedni érdemesek.

Időseink még inkább megtapasztalják, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. A reform hát nem vadonatúj dolgok utáni hajsza, hanem visszatérés az alapigazságokhoz.

Az igaz istentisztelet helyreállítása feladatunk. Alkalmaink nem csupán műsorok, hanem életünk feltöltőkezése, és hálánk kiadásának lehetősége. Ha imádkozunk – tegyük teljes szívvel, ha ígét hallgatunk –, egész figyelmünk ott legyen, ha éneklünk, vagy mások énekét hallgatjuk – szívvel is tegyük, ha verset mondunk, bizonyosságot teszünk – adjuk át, hogy nekünk mit jelentett, ha úrvacsorázunk – egész valónkkal emlékezzünk a keresztdózatra, ha beszélgetünk testvéreinkkel – őszintén érdekeljen, mit mondanak, ha segítünk valakinek – ne számolgassuk az órák múlását vagy garasainkat, hanem segítsünk, ha... bármit teszünk – ne a magunk módján tegyük, hanem Jézus Krisztus példáját követve!

A bűnbocsánatot nyert gyülekezetnek képesnek kell lennie a megbocsátásra is. Könnyen dobunk követ, és találjuk el évszázadokkal ezelőtti embertársainkat. Miért azt, miért úgy tették. Bűnbocsátó cédula – pénzért??? Hiszen a kegyelem ingyen van! Reformációnk hasson erre is! Kezdjük megélni Jézus parancsát: „Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat! Békülj meg ellenfeleddel hamar, amíg az úton együtt van veled...” (Mt 5,23–25) Kövessük, amit az Úr Jézus imádása után tanított nekünk: „Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok” (Mt 6,14). Kapcsolataink helyreállása életet jelent! Amikor minden kismul, helyreáll, amikor senkire, semmiért nem haragszom.

Folytathatnám, de a terjedelem gátat szab. Szóban többet is mondhatunk minderről.

Ünnepelni a reformátorokat, a reformációt – fontos. Megélni a megújulást – sokszor nagyon nehéz. De ez az egyetlen út, az élet útja, a győzelemé!

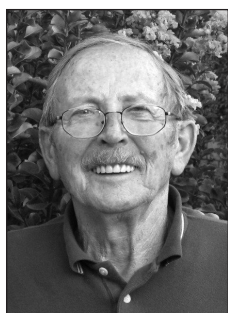
„Vessétek le a régi élet szerint való óembert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újulatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtettet!” (Ef 4,22–24)

Mészáros Kornél
lelkipásztor

A forradalom első menekültjei Los Angelesben

Egy szemtanú emlékezése

1956 igazságos forradalmáról hosszú évekig nem volt szabad beszélni. Generációk előtt hallgatták el az igazságot. Gyülekezetünkben élt *Banás Lajos György* testvér (1923), aki a megtorlások elől Amerikába kényszerült távozni népes családjával együtt. Emlékezetes lapunk olvasói előtt is, amikor 2006-ban tartott ünnepségünkön megjelent és személyesen emlékezett vissza a forradalom legendás napjaira. Testvérünk 2008-ban elhunyt. Történetét fia, *Banás Lajos* testvér idézi fel.

Azokban az időkben mint pék dolgoztam az újpesti sütőipari vállalat egyik üzemében, ahol mindenkinek kötelező volt belépni a helyi szakszervezetbe. Mivel munkatársaim közül sokan ismerték hitéleti felfogásomat, megválasztottak szakszervezeti pénztárossá. Ezt a megbízatásomat igyekeztem lelkiismeretesen ellátni. Ebben

az időben rendszeresen bejártam az amerikai nagykövetségre, ahonnan gyakran hoztam el magyar nyelvű kiadványokat, amelyek szabadon voltak elhelyezve a folyosón. Ezt hosszú időn keresztül csináltam minden probléma nélkül. A gyülekezetben többen tudtak arról, hogy bejárok ezekért a nyomtatványokért. *Kiss János* testvér, aki diakónus volt az újpesti gyülekezetben, figyelmeztetett, hogy tudomására jutott, miszerint többeket letartóztattak, akik hasonló nyomtatványokat hoztak el nagykövetségekről. A figyelmeztetés ellenére egy alkalommal, 1955 nyarán *Nagy Lajos* testvér 16 éves fiával mentem el az amerikai, majd az angol követségre magyar nyelvű kiadványokért, de útközben két ÁVO-s tiszt megállított bennünket. Igazoltattak, majd átkutattak, és megtalálták nálunk a követségi anyagokat, amelyeket azonnal elkoboztak tőlünk. Egy fekete autóba tuszoltak minket. Nem sokkal később megérkeztünk a hírhedt Markó utcába, ahol külön-külön kihallgattak bennünket, fiatal társamat kiskorú lévén hamarosan elengedték, de engem ott tartottak.

Drága feleségem, aki ebben az időben állapotos volt *Zoltán* fiammal, nagyon kétségbeesett, amikor megtudta, mi történt velem. Másnap édesapjával, *Bruckner Gyulával* elmentek a Markó utcai fogházhoz, és érdeklődtek felőlem. Zárt kapukat találtak, azt mondták nekik, hogy nem tudnak rólam semmit. Mivel ebben az időben édesapám után lengyel állampolgárnak számítottam, ezt a helyzetet kihasználva említést tettem elfogásomról a lengyel nagykövetségen is, amely a későbbiekben sokat segíthetett. Közben engem a Markó utcában teljes bizonytalanságban tartva

egyik zárkából a másikba helyeztek. A harmadik nap egy irodába vittek valami feljebbvalóhoz újabb kihallgatásra, ahol ezt mondtam: Elvtárs, számos országban a magyar nagykövetség is kiad hasonló, az országot bemutató nyomtatványokat, amelyek szabadon elvihetők, és nem csuknak le érte senkit. Ő azt felelte: „Igen, de ha valaki csak egy kevés rumot iszik, az még nem árt meg, de ha többet iszik, az már ártalmas az egészségére, és mi azt akarjuk, hogy Banás elvtársnak ne legyenek ártalmasak ezek a nyomtatványok. Három nap elteltével azután elengedtek. A munkahelemen azt híresztelték, hogy Banást kémkedés miatt fogták el, a vállalat igazgatója ettől kezdve neheztelt rám. Nem sokkal ezután elérkezett 1956. október 23-a, a forradalom kitörésének napja. Ennek sokan örültünk. Megalakult üzemünkben is a forradalmi munkástanács, aminek én is tagja lettem, és az igazgató volt az első, akit elküldtünk a vállalattól. A forradalmi hangulat ellenére azonban nem feledkeztünk meg a munkánkról sem, ezért amíg lisztünk volt, süttöttünk, hogy legyen kenyér az embereknek. Kenyérrel támogattuk a forradalmárokat is. Én saját missziómnak vettem azt a feladatot, hogy a gyülekezet idős, egyedül élő tagjainak friss kenyeret juttassak.

Majd jött november 4-e, amely szomorú fordulatot hozott. A forradalom elbukott. Újpestre csak pár nappal később jöttek be a szovjet katonák, és ekkor már igen nagy volt a káosz mindenfelé. Az emberek menekültek, volt, aki szükségből, más kalandvágyból igyekezett elhagyni az országot. November 10-én, vasárnap még elmentünk a gyülekezetbe, ahol több fiatalal együtt a „disszidálásról” beszélgettünk. Délután a sógorom vendégeskedett nálunk, és neki említettem először, hogy nekünk is menni kell, mivel az igazga-

Fogadtatás az új hazában. Banás testvérért James Forrester prédikátor köszönti a Los Angeles-i Sunnyside Baptist Church-ben

tó, akit elküldtünk, visszajött, ami számomra egyáltalán nem volt kedvező. Elhatároztuk tehát, hogy elhagyjuk az országot. Én csütörtökön akartam indulni, de feleségem azt mondta, „ha menni akarsz, menjünk már holnap”, amibe beleegyeztem. A vállalatnál a munkavezetőnek megemlítettem elhatározásomat, aki egy jelentős összeggel támogatott, így indulhatunk el november 11-én, és 13-án már Ausztriában voltunk. Drága feleségem megérezte, hogy nem várhatunk csütörtökig, ugyanis barátom, *Révész László* testvér írta meg nekem később, hogy engem már szerdán kerestek a pufajkások. Ezt megtudva feleségem elmondta nekem, hogy az Úr indította arra, hogy ne csütörtökön, hanem hétfőn induljunk el. Négy gyermekkel hagytuk el az országot, *Lajos 10, Tamás 7, Ágnes 4 éves, Zoltán*, a legkisebb fiam, 13 hónapos volt. Nem volt könnyű az utunk. Az idő egyre téliesebbre fordult, nehéz volt menekülni és bujkálni ennyi kisgyerekkel, de az Úr mindvégig segítségünkre volt, így december 13-án már Los Angelesben voltunk, az 56-os forradalom első menekültjeiként ebben a városban.

(*Nyári örömeim – folytatás a 2. oldalról*)

Gyerektábor

Egyedülálló kincs mindegyikük: a gyerekek, a fiatalok és a felnőttek. Igazi csapattá formálódtunk az évek során. Csodálom a komoly, felnőtt férfiakat, akik vállalják a döntések felelősségét, a fizikai megterhelést, mégis gyengédek, kedvesek, és ha kell, gyerekké is válnak. Csodálom a segítőköt, akik a háttérben előkészítenek mindent, eltakarítják a romokat, bekötik a sebeket, letörlik a könnyeket, beállnak tollasozni. Örülök a gyerekek hitének, tudásának és jókedvének. Rengeteg éneket tudnak és szeretnek is énekelni. Nagyon kitartóan tudnak gyalogolni, és szenvedélyesen, de fegyelmezetten küzdeni métában. Nem tudom, én még meddig bírom a túrákat fizikailag, de hiszem, a felnővekvők leváltanak időben. Akkor majd én is beállok abba a csapatba, amelyik most is, kérés nélkül is imában támogatott minket.

Olvasás

Sükös Mihály: A keskeny úton. Megtaláltam benne a megfogalmazását annak, milyen hívő életre vágyom. Nem arra, hogy legyen egy polgári életem és egy egyházi életem, hanem arra, hogy az egyetlen életem minden pillanatát és területét átszöje az Istennel mint gyengéd, ugyanakkor hatalmas és következetes Atyával való kapcsolat. Hogy szüntelen nyitott legyen felé a szellemem, tudhassam akarátát. És mély hála van a szívemben azokért a testvéreimért, akik ebben segítenek. Úgy, hogy őszintén megosztják velem az életüket, és én is elmondhatom nekik az örömeimet, kérdéseimet, fájdalmaimat. Akik közt meg lehet vallani tévedést, bűnt anélkül, hogy félni kellene. Akik intenek, ha szükséges, és elfogadják az intést. Azokért, akiknek az élete hiteles.

A mennyei ember. Egy kínai hívő élete. Nagy szükségem volt arra a tudatra, hogy nem a szuperemberek bírják ki a kínzásokat a hitükért, hanem bárki, aki tud a fájdalmak és megaláztatások közt Krisztusra nézni. Megítélt az a jellemzés, amit a kényelemben élő nyugati keresztyénségről írt a kínai lelkipásztor.

Menyegzők

Két hívő fiatal: egy nő és egy férfi, akik egész életüket együtt akarják leélni. Szépek, tiszták, vidámak. Az, hogy összeházasodnak, felkiáltójel a jelenben: igen, Isten így akarja, mert ez a jó nekünk. Hisszük, hogy ő meg tud minket tartani. Én hiszem, hogy ez az ünnep sokakat megállásra készítet, döntésre hív. A „régii házásoknak” pedig lehetőség az önvizsgálatra, megerősítés. Alkalom arra, hogy személyes példával bátorítsák a fiatalokat.

Csendesség, igeolvasás

Márk evangéliuma 2,17. Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek, nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre. Eddig csak azt értettem meg: a betegeknek orvosra van szükségük. Most rájöttem: mivel nincs igaz egy sem, így egészséges sincsen. Aki tehát egészségesnek hiszi magát, az hatalmas tévedésben van. Mert nincs saját igazságunk egyikünknek sem. Milyen vigasztaló, hogy az evangéliumban Jézusról annyiszor szerepel: megesett rajta a szíve, megsajnálta... Szeretném, ha az én szívem is ilyen volna. Nem ítélkező kőszív, hanem olyan hússzív, ami fáj a sírót, nyomorultat látva. Ami kész összetörni, ha megítéli az Isten.

Remélem, ez a nyár is ebbe az irányba vitte az életemet.

Bánné Szabó Anikó

„Csöpp kicsi gyermek”

Lapunk korábbi évfolyamaiban gyülekezeti eseményként közöltük a gyermekbemutatókat. Visszatérve korábbi gyakorlatunkhoz most emlékezünk meg a 2010-ben történt örömteli alkalomokról azokkal az igékkel, amelyekkel a bemutató lelkipásztorok köszöntötték a szülőket és az újszülöttet.

Február 7. *Barati Zoja* „A gyermek pedig növekedett és erősödött... és az Isten kegyelme volt rajta.” (Lk 2,40) Május 30. *Szekeres Szonja Alexandra* „A titkok az Úréi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a mieink és fiainkéi mindörökké.” (5Móz 29,40) Október 3. *Szedenics Dóra* „Nem titkoljuk el fiaink elől, elbeszéljük a jövő nemzedéknek az Úr tetteit és erejét...” (Zsolt 78,4) Október 10. *Simon Levente* „Eszembe jutott ugyanis a képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban és anyádban lakott.” (2Tim 1,5)

Nevető lovak

Nemrégiben meglátogattam idős barátnőimet Svédországban. Találkoztam gyermekeikkel és unokáikkal is. Játsoztam a dédunokákkal. Élveztem a szeretetüket. Az ajándékom meghatotta őket, és első kérdésük az volt, mit jelent a „Nevető lovak” cím a CD-men. Akkor elkezdődött egy soha vissza nem térő alkalom, amitől szebb, meghatóbb lett a kint létem. Bár utaztam máskor is a gyönyörű országban, ez az utazás felülmúlt minden eddigi élményt. A „lovak” változtattak meg mindent.

Mesélni kezdtem a gyermekkoromról: Épp vége lett a háborúnak, elindultunk a Teleki téren át anyukával és a testvéremmel. Nagy hó volt az utakon, és mi nehezen lépkedtünk benne a vékony talpú cipőnkben. A vastag hótakaró alól temetetlen katonák halma emelkedett ki, de csak a sapkájukat láttuk. Kerülgettük a tetemeiket. Az utakon lovak feküdtek a hátukon, fehér hasukat mutatták nekünk. Kiálló fogsoruk olyan volt, mintha nevetnének. De miért nevetnének, nincs ezen a tájon semmi nevetnivaló?

Még nem voltam hétéves, nem értettem a lovak „nevetését”. Kérdéseimre nem volt felelet, az elpusztult állatok között nekem kellett felfedeznem, hogy a lovak nem élnek. Őket is lelőtték. Aztán meghallgatták a CD-t. Reggelenként forró volt a telefon, mert elmondták élményeiket. Attól fogva egészen más irányt vett a beszélgetések fonala, mert kérdezték a múlttól. Drámai hangulatot okoztak a történetek.

Egyik-másik család a gyerekekkel együtt hallgatta a mesémet, egészen addig egy fantasztikus krimi világában jártak, amíg az iskolatáskámról nem hallottak. Az az eset megmaradt az emlékezetükben.

Nagyon tetszett a piros pettyes ruha története, mert ebben ők is szerepeltek. Levelet írtam a jó Istennek egy ruhácskáért, nagyon szerettem volna kapni. Leírtam pontosan, milyet kérek. Pár nap múlva csomagot kaptunk a svéd gyermekmentő szervezettől. Pontosán olyan ruha volt az élelmiszerek tetején, mint amilyet kértem. Ott ült velem szemben a ruha régi tulajdonosa, a küldője. Könnyes szemmel emlékeztünk a szüleikre, akik szeretettel gondoltak a háborúviselt gyermekekre. Így indult a mi barátságunk, amely már régen többet jelent nekünk egyszerű baráti kapcsolatnál.

Aztán jöttek a megrázó kérdések, a Hogy lehetett ezt kibírni? Hogy maradtatok életben? Mit ettetek, amikor semmitek sem volt? Hogy éltétek meg a folyamatos ágyúörgést? és még sok mindent szerettek volna tudni. Látszott a szemükön, hogy nem egészen tudják, miről van szó. Nincsenek tapasztalataik a hallottakkal kapcsolatban, de elhiszik nekem, hogy minden úgy volt, ahogy mesélem, mert szeretnek. Döbbenet ült az arcukon.

A történeteket épp ezért azzal a mondattal kellett zárnom, hogy mindezek ellenére derűs ember

lett belőlem, nem zúgolódom a nehéz gyermekkor miatt, elmúltak az akkor szerzett félelmeim. Elhitték, amit mondok, hiszen ismertek, és sok vídám napot éltünk meg együtt. Így valahogy már nem nevettek annyira a lovak.

Különös tisztelet ébredt bennük irántam. Csozáltam, hogy milyen sokféleképpen képesek kifejezni a szeretetüket. Ebben ők voltak a tapasztaltabbak. Egész életük a segítségnyújtásról szólt. Pedig albérlésben laktak abban az időben, egyterű, egyszerű faházban éltek, és a kislányok fiókos ágyban aludtak. Persze ma már más a helyzet!

A tisztelet jelének tekintetem, hogy gondjaikat megosztották velem, sőt tanácsomat kérték. Érdekes volt számomra a 86, a 91 éves „nővéreim” gondjának megélése, hiszen nekem éppúgy nincsenek fogalmaim a majdnem vak, alig halló, járásképtelen emberek méltóságteles öregségének megoldására, a kulturált apartmanok, személyzettel ellátott otthonok elfogadására, mint nekik az én régi emlékeim megértésére. Hogy is lehetne megérteni egy jómódú főszerkesztőnőt, aki egész életében tündökölt, és most teljes kiszolgáltatásra szorul. Milyen célt lehet elé festeni még? A barátnőm alig lát, tapogatja a bútorokat, a kávé melléfolylík, de szeretne maradni az otthonában. A gyerekei féltik. „Magda, beszéld rá!” – de nem tettem. Most óvatos, de ha másra bízta magát, nem fog ennyire vigyázni. Az Úr gondjára bízta. A húga mindennap meglátogatja elfekvő férjét, aki négy éve nem engedi meglátogatni a gyermekeiket, mert régen zsarnokká vált. Most otthagya egy napra az intézetben, mert találkozni szeretett volna velem. Beszélgettem vele. Olyan tanácsok jutottak eszembe, amelyeket akkor sugallt a Lélek. Hitt nekem ő is a többiekkel együtt.

Amikor a repülőtér felé autóztunk, barátnőm veje mondta ezeket a maradandó emlékü gondolatokat: „Sokat tudtunk rólatok, de nem ismertünk mégse. Ezek a történetek még közelebb hoztak minket egymáshoz. Azt hittük, hogy ismerjük magunkat, de nem így volt. A ti szenvedéseitek megtanított értékelni a mi jólétünket. Nem tudtunk semmit a háborúról, csak azt, hogy szombaton és vasárnap nem ülhattunk autóba. Kevés volt a benzin. Micsoda különbség volt a gyermekkorunk között!”

– Ezért olyan csoda a barátságunk! – mondtam, és a különbségek pontosan úgy tűntek el, mint a kilométerek.

Ez a látogatás másról szólt, mint a korábbiak. Utaztunk az emlékeinkben, a lelkünkben, ahol csodás tartalékok mutattak a jövőre. Sétáltunk a lelkünk folyton megújuló erdejében, és ráleltünk az ifjúság apró, piros gyümölcsseire. Belenézünk a kéklő tavak tükrébe, és megláttuk valódi énünket. Mégis az volt a legcsodálatosabb, hogy múlt és jelen felett ott ragyogott az Úristen gondviselő szeretetének fénye.

Frittmann Lászlóné

Amerre a madár se jár!?

Egy hét Garbolcon az újpesti fiatalokkal

A gyülekezetben már több fórumon szó esett az ifjúság nyári nyaralásáról, most szeretnénk gyülekezeti újságunkban is megemlékezni néhány mondatban erről az alkalomról.

Mindig nagy izgalommal várják a fiatalok az ifjúsági nyaralást, kora tavasztól gyakran teszik föl azt a kérdést, hogy „hova megyünk nyaralni?”. Mihamarabb szeretünk volna választ adni, így Szólláth Imre teológus testvérrel a Békehírnök tárgyalószobájában sok beszélgetés és tervezés után Garbolc mellett döntöttünk. Idegenül, ismeretlenül csengett a nagy távolságban fekvő település neve, de Szólláth testvér lelkes történetei megragadták a fantáziámat, egy idő után tehát nem volt kétséges, hogy oda megyünk.

– Gar..., Gara..., Garba... milyen olc? – izlelgették, nem túl lelkesen a fiatalok a sosem hallott kis falu nevét a következő ifjúsági alkalmon. Tovább csökkent a lelkesedés, amikor megtudták, hogy ez Magyarország legkeletibb pontja.

– De hát mi van ott? Hogy jutunk oda? Mit csinálunk ott? – záporoztak a kérdések. – Dehát az egy nagy pusztaság, arra még a madár se jár! – hangzott a keserű megállapítás a fiatalok részéről.

Túl sokat nem reméltek ettől a héttől a fiatalok, biztatásunk ellenére sem. Mégsem bántam meg, hogy

Imre javaslatának teret adtam, várakozáson felüli élményekben és áldásokban volt részünk együtt a fiatalokkal. Isten mindenről gondos-

kodott! Kirendelte azokat az autósokat, akik segítségével sikerült eljutnunk a távoli településre. Külön köszönet Lőrinszky Zsolt-nak, aki úgy segített a szállításban, hogy nem tudott váratlan elfoglaltsága miatt velünk maradni, de a pluszjutak ellenére mégis önként vállalta ezt az értékes szolgálatot!

– Amerre a madár se jár? – Nem igaz! Kiderült, hogy az a csöndes, lakott helytől messze lévő tanya, ahol a szállásunk volt, egy madárgyűrűző központ... Egyik reggel vendéglátónk csipogó kis madárkákkel teli zsákokkal tért haza. Sorra kerültek elő a szebbnél szebb madarak (kék- és szécinkék, csuszkák stb.), amelyek miután megkapták a jelölő gyűrűt, megilletődve szálltak el a tenyerünkéből (micsoda találkozás!)

Végül hadd tegyek említést címszavakban még néhány élményről! Kenuzás a kanyargós Túron. Látogatás az ősi, fából készült (és még ma is működő) túristavándi vízimalomnál. Biciklitúra a Beregben. Felejthetetlen fürdőzés a Nagybukónál, ott, ahol a Túr a Tiszába fut... És persze az áhítatok, tanítások, éneklések, megható gondolatok, bizonyágtételek ... mindmind az Úr jelenlétéről beszéltek.

– Garbolc – amerre a madár se jár? Nem igaz! Garbolcon Isten közöttünk járt!

Papp Szabolcs

Bizonyságtételek

Kész vagyok bizonyságot tenni

Volt már úgy, hogy öt perccel az imaórakezdés előtt tudtam meg, hogy nekem kell megtartani az imaórát. Ebből adódóan nem tudtam készülni. Ekkor szoktam mondani azt: de mindig készen vagyok bizonyságot tenni az én Uramról, az Úr Jézus Krisztusról.

A múltkorában a munkahelyemen egy olyan munkatársnak tettem bizonyságot, aki nem hisz Istenben. Azzal kezdtem, hogy pedig létezik, van, ha hiszed, ha nem. Mert az ő szeretete által van élet. Ha ő nem szeretne, akkor nem tudnál élni, lélegezni, nem működne a vérkeringésed stb. Mert ezek a dolgok nem a te akaratodból működnek. Éjszaka, amikor alszol, lélegzel, működik a szíved, vérkeringésed, emésztésed. De amikor ezek leállnak, meghalunk. Akkor már nem szeret az Isten? Isten továbbra is szeret. Ő céllal teremtett erre a világra, adott egy életet, életutat neked, hogy boldog legyél. Nem azért teremtett, hogy keresd az élet értelmét. Hanem azért teremtett, hogy éld az életet. Mert az élet értelme maga Isten. Te és én teremtett lények vagyunk, mégis hogyan keresheted az élet értelmét és találád meg Istent? Istent az ő igéje által lehet megtalálni. Ahhoz, hogy élni tudjunk, hinni kell az életben, hinni kell Istenben. Isten igéje azt mondja, a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által. Isten Fia, Jézus Krisztus azért jött el erre a világra, hogy aki hisz őbenne, az üdvözl, örök élete van. Ragadd meg hit által az örök életet!

Papp Ferenc

Hálagymölcs

Az idei hálaadónapunkon díszbe öltözött az imaház. A délutáni szolgálatok, az igehirdetés, a versek és az ünnepi énekek zenekari kísérettel mindmind igyekeztek fontossá tenni bennünk a hála érzetét. Az egy-egy mondatos imádságok a köszönet csokrát mutatták fel Isten felé egymás előtt. Mégis, ami leginkább személyessé tette számomra ezt az estét, az a záró meglepetés. Egy „hálagymölcs”, egy alma, amit minden résztvevő megkapott. Az almára kötözött kis emlékeztető felirat megdobbantotta a szívemet. Ez a kis mondat összefoglalta mindazt, amit tudat alatt is éreztem, de nem mondtam ki. „A hála: gyógyulás.” És akkor hirtelen eszembe jutott egy év elején kapott negatív orvosi lelet. Bárcsak amikor Isten az életemet vizsgálja, ezt írhatná bűneimre tekintve is: negatív. Ezt a kis almát egy darabig őrzöm, mert akkor a szívemből őszinte hála csordult ki: Köszönöm.

M.N.L.

Kamilla néni elment 1920-2010

Kilencven áldott év, amely dr. Nagy Józsefné sz. Pannonhalmi Kamilla testvérünknek, gyülekezetünk egyik legidősebb tagjának adatott. Élete szinte összefonódott az újpesti gyülekezet történelmével. Mint prédikátorgyerek itt növekedett a gyülekezetben. A Napsugár Leánykörben való forgolódása meghatározó volt egész életére. 1934-ben történt bemeztését sose felejtette, annak élményét lelki munícióként használta élete további szakaszaiban. Édesapjának, Pannonhalmi Béla lelkipásztornak példás élete mindvégig mintaként állt előtte. Az ige és a gyülekezet szeretetét, a krisztusi magatartást, a vendégszeretetet is innen vitte magával azokra a szolgálati helyekre, Pécelre és Kispestre is, ahol lelkipásztor férjével, dr. Nagy József testvérral szolgáltak. Az Úrnak és az Úr házának szeretetét továbbadta gyermekeinek, unokáinak is, elsősorban példaadó életével. Szeretetteljes szavai, buzgó imádsága, közvetlensége felejtethetlenné tették kedves alakját mindazok számára, akik őt személyesen ismerték. Egy mozgalmas élet után csendesen ment el, utolsó éveiben csak az ige szavai és az énekek töltötték be lelkét, meg az Úr háza utáni vágyakozás. Bár már gyengesége miatt régen nem tehetette, halála előtti vasárnap gondolatban imaházba készült, mintha tudta volna, hogy Újpesten ez a hálaadás napja. Ha testben nem is, de lélekben mindig a közösségben volt. Novemberi születésnapján arra készültem, hogy megkérem, foglalja össze lapunk számára élete kilencven esztendejét. Ő ezt bizonyosan a hálaadás szavaival tette volna. Mint ahogy sokszor énekelte is kedves énekében: „Ó, mindent csak néked köszönök én, te drága, hű égi Atyám...!”

Marosi Nagy Lajos

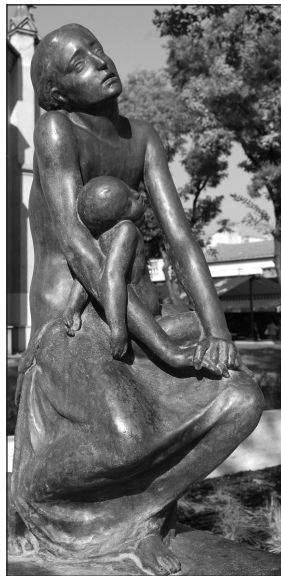
HÍRHOZÓ – HÍRVIVŐ

♦ **Húsz év a város szolgálatában.** Dr. Derce Tamás, Újpest polgármestere öt cikluson át volt a városrész polgármestere. Az október 3-i választásokon nem indult a polgármesteri székért. Gyülekezetünk nevében az alábbi levéllel köszöntük meg munkásságát:

Tisztelt Polgármester Úr!

Engedje meg, hogy ezúton fejezzük ki nagyrabecsülésünket azért a munkáért, amelyet az elmúlt húsz esztendőben Újpest polgármestereként végzett szeretett városunk érdekében! Köszönjük, hogy munkája során városunk érdekeit határozottan és igazságosan képviselte. Különösen is megköszönjük az egyházak, köztük baptista gyülekezetünk ügyei iránt mutatott jóindulatát, amelynek során jelentős segítséget nyújtottak baptista imaházunk felújítási munkáihoz. Köszönjük az Ön által vezetett önkormányzat segítségét programjaink megvalósításához, elősegítve ezzel fiataljaink táboroztatását, CD-kiadásunkat, orgonánk javítását. Nagyra értékeljük gyülekezeti életünk iránti érdeklődését is, és hogy kiemelkedő alkalmainkon (lelkipásztor-beiktatás, ökumenikus presbiteri találkozó) személyesen is részt vett, valamint támogatta a több mint ötven éve Újpesten szolgáló dr. Beharka Pál baptista orgonaművész Újpestért-díjának adományozását. Munkájára úgy emlékezünk majd, mint aki hivatástudattal tevékenykedett a köz javára. Életére és további munkásságára Isten áldását kérjük.

Az Újpesti Baptista Gyülekezet képviseletében: Mészáros Kornél lelkipásztor, a Magyarországi Baptista Egyház főtitkára; Frittmann Zsombor presbiter, az Újpesti Baptista Gyülekezet vezetője; Marosi Nagy Lajos presbiter, az egyház Presbiteri Tanácsának elnöke

♦ **Trianon és az Anyai Fájdalom.** Kocsis András Kossuth- és Munkácsy-díjas érdemes művész alkotását először 1937-ben állíttatta föl Újpest városa. A halott gyermekét kezében tartó édesanya szobra a trianoni tragédiának állít emléket. Az Anyai Fájdalom szobra most a nemzeti tragédia 90. évfordulóján ismét helyet kapott a Városháza mögötti megújult Főtéren. A szívszorító jelenetet ábrázoló mű egyedülálló alkotás, talapzatán Vörösmarty Mihály soraival. „Kevés, de nagy mit szólni akarok: / Ember, világ, természet, nemzetek / Ha van jog földön, égben irgalom / Reám és kínjaimra nézzetek!” A szobor talapzata előtt egy kőtábla is elhelyezésre került, mely együtt mutatja Magyarország jelenlegi területét az elcsatolt országrészekkel. A tábla és felirata emlékeztessen mindenkit a gyalázatra, mely nemzetünkkel megesezt!

♦ **Presbiterválasztás.** Cserés János testvér, gyülekezetünk előjáróját, az október 3-i gyülekezeti tanácskozáson 100%-os döntéssel presbiterre választottuk. Ünneplés felavatására november 21-én kerül sor.

♦ **Helyesbítés** Előző lapszámunkba sajnálatos hiba csúszott Mészáros Józsefné testvérnőnk elköltöztetésével kapcsolatban. Mészáros testvérnő Budapesten, Gulyás Józsefné testvérnő pedig a kiskőrösi Filadelfia Idősek Otthonában fejezte be földi életútját. A cikkben említett fénykép is Gulyás néniről készült. A tévedésért elnézést kérünk. (A Szerk.)

Új Lant

Az Újpesti Baptista
Gyülekezet Lapja
Alapítási év: 1936

Szerkeszti:

a szerkesztőbizottság

Felelős szerkesztő:

Marosi Nagy Lajos

Tördelte: Papp Szabolcs

Készült az O-Pont

Nyomdában

Felelős vezető: Győri Énok

ISSN 1217-4378

www.ujpest.baptist.hu/ujlant